

Cranky Old Man

What do you see nurses?What do you see?
What are you thinking . . . when you're looking at me?
A cranky old man,not very wise,
Uncertain of habit with faraway eyes?
Who dribbles his food and makes no reply.
When you say in a loud voice . . 'I do wish you'd try!'
Who seems not to notice . . .the things that you do.
And forever is losing A sock or shoe?
Who, resisting or not lets you do as you will,
With bathing and feedingThe long day to fill?
Is that what you're thinking?. .Is that what you see?
Then open your eyes, nurse .you're not looking at me.
I'll tell you who I am As I sit here so still,
As I do at your bidding, as I eat at your will.
I'm a small child of Ten . .with a father and mother,
Brothers and sisters who love one another
A young boy of Sixteen with wings on his feet
Dreaming that soon now a lover he'll meet.
A groom soon at Twentymy heart gives a leap.
Remembering, the vowsthat I promised to keep.
At Twenty-Five, nowI have young of my own.
Who need me to guide And a secure happy home.
A man of Thirty My young now grown fast,
Bound to each other With ties that should last.
At Forty, my young sons . . .have grown and are gone,
But my woman is beside me . . to see I don't mourn.
At Fifty, once more,Babies play 'round my knee,
Again, we know children My loved one and me.
Dark days are upon me My wife is now dead.
I look at the future I shudder with dread.
For my young are all rearing young of their own.
And I think of the years And the love that I've known.
I'm now an old man and nature is cruel.
It's jest to make old age look like a fool.
The body, it crumbles grace and vigour, depart.
There is now a stone where I once had a heart.
But inside this old carcass . A young man still dwells,
And now and again my battered heart swells
I remember the joys I remember the pain.
And I'm loving and living life over again.
I think of the years, all too few gone too fast.
And accept the stark fact that nothing can last.
So open your eyes, people open and see.
Not a cranky old man .
Look closer see ME!!

(Anonymous)

ÔNG GIÀ LẮM CẨM

Các cô y tá thấy chi?
Nhìn tôi cô có nghĩ gì hay không?
Ông già lẩm cẩm, lạ lùng,
Không còn minh mẫn, lờng khờng, lòi thối
Mắt nhìn lơ đãng xa xôi?
Ăn thời vung vãi, miệng thời lặng câm.
Khi cô lớn tiếng khuyên răn
“Ông ơn hãy cố uống ăn đàng hoàng!”
Dường như ông lão chẳng màng
Chẳng lưu tâm tới cô đang làm gì.
Ông luôn để thất lạc đi
Vớ còn một chiếc, giày thì lẻ đôi?
Khi ăn, khi tắm chao ôi
Suốt ngày ông cựa nự đời nào yên?
Phải chăng cô nghĩ như trên?
Qua hình ảnh đó cô nhìn thấy tôi?

*

Này, này cô y tá ơi!
Hãy giương to mắt nhìn tôi đây này
Rồi cô nhận biết tôi ngay
Khi tôi tĩnh lặng, nơi đây yên ngời
Luôn làm theo ý cô thôi
Cả khi ăn uống theo lời cô khuyên.

*

Tôi Mười tuổi, mới lớn lên
Có cha có mẹ kề bên thắm tình
Anh chị em cùng vây quanh
Yêu thương trong mái gia đình ấm êm.

Khi tôi Mười Sáu lớn thêm
Đôi chân bay nhây, chẳng quên mơ màng
Mơ mình sớm gặp được nàng
Người yêu lý tưởng dịu dàng dễ thương.

Tuổi Hai Mười mới vừa sang
Nhịp tim thổn thức rộn ràng khôn nguôi
Vai chú rể, đẹp lứa đôi
Nhớ lời chung thủy thề bồi cùng nhau.

Giờ Hai Mười Lăm tuổi đầu
Tôi sinh con, phải dạy sao nên người
Dựng xây mái ấm vui tươi
Gia đình hạnh phúc, sống đời bình yên.

Tôi Ba Mười tuổi kề bên
Thời con tôi đã trở nên trưởng thành
Sợi dây ràng buộc gia đình

Mãi luôn vững chắc kết tình dài lâu

Khi tôi Bốn Chục tuổi đầu
Con thành gia thất, theo nhau đi rồi
Chỉ còn vợ quý cạnh thôi
Dù sao cũng chẳng khiến tôi muộn sầu

Rồi Năm Mươi tuổi tới mau
Quanh chân tôi trẻ cùng nhau vui vầy
Này con, này cháu một bày
Tôi cùng thân quyến nơi đây kết đoàn.

Thế rồi tới những ngày buồn
Vợ tôi nay đã côi trần lia xa.
Nhìn tương lai thấy nhạt nhòa
Lòng tôi rung động thật là hoảng kinh
Vì con tôi khi trưởng thành
Phải lo nuôi nấng gia đình riêng thôi
Mặc tôi lẻ bóng đơn côi
Nhớ năm tháng cũ, nhớ người thương yêu.

Giờ tôi già lão đi nhiều
Hoá công tàn bạo, tiêu điều tôi ngay
Bầy trò biến đổi già này
Thành như một kẻ đêm ngày khủng điên.
Tấm thân tàn tạ mãi thêm
Còn đâu sinh lực, nét duyên hết rồi
Trái tim nồng ấm một thời
Giờ đây chai đá nhìn đời buồn thay.

Nhưng trong thân xác già này
Một trai trẻ vẫn nương đây ẩn tàng
Cõi lòng nay lại dâng tràn
Con tim trời dậy nhịp nhàng xiết bao.
Nhớ niềm vui một thuở nào
Nhớ luôn những nỗi khổ đau đủ điều
Và tôi đang sống, đang yêu
Cuộc đời như chọt mỹ miều hồi sinh
Nghĩ về năm tháng đời mình
Thấy sao quá ít lại đành trôi mau
Nhận chân thực tế từ lâu
Vô thường sự vật có đâu mãi còn.
Mọi người hãy mở mắt luôn
Để nhìn cho thấu, để còn thấy ra.
Tôi đâu lắm cảm tuổi già
Tới gần... nhìn kỹ để mà thấy... TÔI!

Tâm Minh Ngô Tằng Giao
(chuyển ngữ, Jan 2015)

Ghi chú:

Bài thơ trên đây của tác giả Vô Danh do Max Philisaire chuyển đến.

Đây là câu chuyện của một người già mất trong nhà an dưỡng ở một tỉnh của Úc.

Các cô y tá tìm thấy bài thơ này, tài sản duy nhất của người quá cố, cho thấy dòng biến chuyển của một cuộc đời. Một cô y tá sao lại bài thơ và chuyển đăng lên báo ở Melbourne.

.
